

איך הגיע אלוף הנוער מ.להקת

פיקוד המיטבח"

אל פיטגת

התהילה ולמה

העולם הוא רע

ואכזרי

דרכו של

כשרון קטן בעולם הגדול

ולבסוף מצליח לסחוב את האיש לאחד ממרכזי הבידור המפוארים בארץ — ברר חוב המסגר.

ומה רואים שם? על כמה מרופטת ואפי לולית, בדיסקוטק, ששכחו לטאטא בשנה האחרונה, עומד אורגן, הנשמע כמו צפי צפה מקולקלת, גיטרה בס, המזוממת גם כאשר לא מנגנים עליה, ותוף אחד מיסכן. לפי הרכב מגוון זה אפשר להרגיש מיד, שהמדובר בהודמנות חגיגית, כי בדרך כלל מסתכמת התזמורת באקורדיון או בגיטרה.

הכוכב מטפס בביטחה ולופת את המיקר רופון בידי. הוא לבוש בבגדים בהם טייל כל היום בדיונוגוף, קצת מאובק מן הדרך ולא מסורק כלשהו. הוא מתנועע בחן עיי לאי של פילה בהריון, שר את להיטיו הישראליים, הנשמעים באוזני מגלה-הכשר רונות כמשהו אשר זרקו לפח לפני עשר שנים באנגליה או באיטליה. "כמה זה נפי לא", הוא לוחש מבוהל, בסוף ההופעה, ועולה למטוס הראשון לאירופה.

הכוכב מכריז, שכל הגויים מטומטמים. תוך כמה חודשים, מצטרפים גם אנשי הרדיו והטלוויזיה לשורות המטומטמים. הר אמרגנים הם כמו בבלות, עורכי המיצי עדים מושחתים, ובכלל מה יש אם הוא מופיע בחתונות? אין לו כל ספק, כי כשי רונותיו גדולים ועצומים, רק שהעולם הוא רע ואכזרי. חסרה לו רק טיפת מזל, וזהו.

צריך ללמוד לעמוד על במה? לדעת להתנועע? לקבל שעורים בפיתוח קול? לקרוא תווים? ללמוד שפות? לפתח סיגר נון אישי, כדי שאפשר יהיה להבדיל ביינו לבין כל האחרים?

מה פתאום! הוא לא סתם סבון! הוא קרא פעם, באיזשהו מקום, שגם אלביס אינו קורא תווים. ומה שטוב בשביל אלביס, טוב גם בשבילו. מה שהוא אינו יכול להבינו, זה איך אלביס מצליח יר תר ממנו.

אבל מה שמרגיז אותו יותר מכל זה שאיזה צוציק מלהקת פיקוד אמבטיה, סתם צוציק עם חיוך חמוד וחוץ צברי משובב, שיועד בקושי להחזיק גיטארה, הגיע למקום הראשון במיצעד הפומפונים.

ומה בקשר ליחסי-ציבור? מנסה הכוכב את האמרגן. מה עם לבנות תדמית, עם לחץ על הרדיו, עם קשרים בטלוויזיה? יהיה בסידור, עונה האמרגן, בקול רם, וחושב שהבכור בעצם דורש יותר מדי. הוא האמרגן הוותיק, מסדר "חאלטרות" לעשרות זמרים, לחמש להקות קצב, לי סארק הלאומי ולשלושה קירקסים! אז שוו בנפשכם מה היה קורה, אילו צריך היה לדאוג לרפרטואר, לפירסום וליחסי-ציבור עבור כולם! הרי אפשר להתרושש במכה אחת.

ובכלל, או מה אם זה כתוב בחוזה? מי בכלל חייב למלא את כל מה שכתוב שם? "אתה יודע מה, בחור, נעשה לך פירסומה, נניסי לך לוחות מודעות וגלרי יות עם התמונה שלך, וזה ירד לך מן החשבון."

עצבי הכוכב רועדים בכל נימי נפשם. מה פתאום, שהגננסטר הזה (שלפני חוד-שיים היה עוד איש חיקו) יוריד לו את זה מהחשבון? הוא יחליף אמרגן, ודי! סוף כל סוף, כל הגדולים יודעים כמה הוא שווה בשוק. יחטפו אותו בן רגע! וחוזק מזה, הלהיט הבא כבר בדרך, הוא רק, מקליט את הפיומון על חשבוננו, מביא את הסרט לרדיו, ומצפה לפצצה הגדולה.

אבל בלי העידוד התקיף של קצין-החיי נוך, דרכם של פיומונים במיצעד אינה סוגה בשושנים, והכוכב מגלה, שהדמיון הרב בין להיטו החדש לאלה שקדמו לו, אובחן אפילו על-ידי הקהל, התוצאה: אין להיט.

מר ועצוב, צריך כסף לקנות שירים יר תר טובים, ומאין יקח? את הכסף שלו הוא מבזבז קצת לפני שהוא מקבל אותו. אין ברירה, רצים חזרה לאמרגן, אם הראי שון לא נותן, הולכים לשני, ואולי לשלישי. ואז מסתבר, שכל האמרגנים הם תארי מים זהים.

באיזשהו מקום במעמקי נפשו, הוא מת חיל לחשוב, כי הקהל מצפה ממנו למשהו גדול ומרשים יותר מסתם להיטים, הוא רוצה להיות ממש אליל. בעצם, למה מייק בראנט כן, והוא לא? מעתה, המשימה היא לתפוס מגלה כשרונות מחוץ-לארץ. אין לו כל ספק, שכל אחד כזה, ישתולל מרוב שימחה כאשר יראה היושע את ה"בומי בה" האמיתית של הימרח התיכון.

והנה, ביום בהיר אחד, מגיע לארץ מגי להכשרונות מן העולם הגדול, הכוכב מושך כמה חוטים, מפעיל כמה מכרים

הופעה בגשף מכבי-אש בדימונה, קונצרט לפועלי הנקיון בעפולה עלית, גאלה בדיסי קוטק באור עקיבא, ועוד ועוד. "אבל אני עוד חייל, ואסור לי להופיע", מסביר ה" כוכב החדש, הרועד מפתח פן יתפסוהו מפקדיו, ונפשו יוצאת אל הכסף המצפה לו לאחר ההופעה. "אין דבר, אף אחד לא יידע", משיבים האמרגנים, ובאמת, משתדלים שהשמות לא יופיעו על לוחות המודעות עד ליל שבת.

הכוכב הקטן כבר מתחיל לרוץ. בהסף הראשון קנה מכונת, שיוכל להגיע ביתר קלות ל"חאלטרות" בכל כנפות הארץ ונכנס לחובות רציניים (הוא הרי לא יקנה איזה "טרנסה" ישנה), הוא מכסה את ה" ארץ מקוניטרה ועד לשארם, אבל מאחר והכל נעשה בהסתר, הרווחים עדיין לא כל כך טובים, וחוזק מזה, לדברי האמרגן, הכספים מגיעים באיחור רב מהקליינטים.

תאריך השיחרור מגיע. הכוכב הקטן בטוח שהוא כבר כוכב גדול. הרי היו לו כבר שלושה להיטים במקום הראשון, להיט אחד במקום השלישי, ורק השיר המחר-בן ההוא, "לילה בסירלחץ", לא הצליח להגיע לתשת הראשונים.

עכשיו, מלא וגדוש סניון ויידע, הוא מוכן לצאת בהתקפה מוחצת על החיים האזרחיים. כסף, כסף, כסף, זה מה שהוא רוצה. תהילה כבר יש לו מספיק, כך הוא חושב, ובעצם חוקפים אותו לא פעם ה" הירחורים שהארץ קטנה עליו במיקצת.

האמרגן מתבונן בו, מהנהן בראשו, ממלמל משהו בקשר להופעה ביום ששי, בפני כנס ותקיות ויצי' בנהרית, אבל על רפרטואר הוא מעדיף לא לדבר. מה פת" אום דווקא הוא, אמרגן מנוסה וותיק, לך לבזבז כסף טוב כדי לקנות שירים לזמר ציק הזה? שישבור בעצמו את הראש ודי או שחברת-התקליטים תחפש לו (אבל) חברות התקליטים שולחות אותו לאמרגן, או שימצא מלחינים שאינם מבקשים כסף, ואם אין ברירה, שיכתוב בעצמו שירים.

ומה עם מלחין הצמרת המהולל, ססי פן בזמנו שירים ללהקה, אותם הפך הכר כב ללהיטים? הוא בוודאי ישמח להגיש לו על גושכסף עשרה שירים נוספים. תשובת המלחין: "אולי יהיה לי משהו בעוד חודשיים. בשבילך — רק חמש מאות לירות השיר!"

הוא צעיר, הוא חמוד, יש לו עיניים גדולות וחוץ צברי משובב. החתיכות מתות עליו; הוא מכיר בעובדה, ומומן לזמן טופח לעצמו על השכם, לעידוד האישיות. לפני ששה חודשים התגייס לצבא, אבל מאחר והממונים עליו היו ממין זכר, ולא ממין נקבה, נשלח להיות טבח. הבחור כמעט וגווה מרוב בושה וכעס, עד של" פתע הופיעה הצלה בלתי-צפויה באופק, הצר ושמה להקת פיקוד המיטבח.

במיבתנים לא עשה רושם חזק יותר מדי, אבל אמרו עליו: "מילא, בחור יפה, טוב בתור דקוראציה לבמה, ואם יש לו מושג איך מחזיקים גיטארה ביד (על פריי טה עוד מוקדם לדבר) אולי ניתן לו לשיר אפילו סולו אחד."

התוכנית הראשונה של להקת פיקוד ה" מיטבח יוצאת לאוויר העולם בקול תרור עה גדולה. שם התוכנית, "התבלינים ער שים את האדם", ואילו הפיומן החזק שלה "מן הפח אל הפחת, מן הסיר לצלחת", נחטף על ידי גלי צה"ל (אחרי שקצין החינוך ביקר שם כמה פעמים, והסביר שמוכרחים לעשות מזה להיט) ומגיע עד מהרה לראש המיצעד. והבחור החמוד, עם הגיטארה ביד, מוצא את עצמו, לפתע, אישיות מבוקשת מאוד.

עיתוני הפופ" למיניהם רצים לראיין אותו; מבקשים לדעת מה הוא חושב על מוסיקה-מתחרת ועל המצב במיורח פקיס תאן, מצלמים אותו מכל הזוויות, ומסביי רים ככל מעריצותיו הפוטנציאליות, כמה הוא מקסים, אינטליגנטי (נכשל בבחינות בגרות) ובעל טעם מעודן, ושמאחורי די עותיו המהפכניות מסתתרת נפש רכה של טיפוס ביתי וביישן.

כמה אמרגנים מדושני-עונג יושבים ב" משרדיהם עם רגליים על השולחן, מתבוננ" גים בעתונים, שמעלים את המצע במיורח פקיס מהרים אל המיטבח, לתפוס את הגאון הצעיר כשהוא עוד בחיתוליו, ההצעות יורדות עליו כמטר כבד, "אתה יכול ליי שון בשקט, אנחנו נדאג לך לשירים, אנ" נו נסדר לך הופעות, אנחנו נעשה ממך אלביס, זה לא בעייה, יש קשרים בחוץ" לארץ. אנחנו נשלח אותך לקרנגי הול ול" סן'רמו, בקיצור, תחטום על החוזה ותן לי 20% מכל הופעה."

רק נחתם החוזה, וכבר מתחילות להגיע הצעות. הכוכב בטוח: איזה בן-אדם ה" אמרגן הזה! רק הבטיח — וכבר מקיים:

איסל